

NOVELL

Hem till

Kim

Roy Panen

Noveller

Från:

Vill va me dej : Förförelser

- 1 Hem till Daniel 1-4, 12-29 81 s.
- 2 Amsterdam 5-11 32 s.
- 3 Hjälpmedel 30-34, 38-41 40 s.
- 4 Komma ut-brevet 35-37, 61-76 70 s.
- 5 Gud eller inte 42-49, 55-60 50 s.
- 6 Skrämselhot 50-54 28 s.
- 7 Ragnar på besök 81-94 46 s.
- 8 Ångest 77-80, 95-105 57 s.
- 9 Utflykt 106-116 50 s.
- 10 Göra slut 117-122 29 s.
- 11 Kul på bibliotek 123-132 49 s.
- 12 Hem till Kim 133-153 79 s.
- 13 Grå vardag 154-162 39 s.
- 14 Underbart mys 163-181 64 s.
- 15 Ny bagare 182-190 40 s.
- 16 Problem 191-199 39 s.
- 17 Fängelsemord 200-216 60 s.
- 18 Avslöjandet 217-230 54 s.
- 19 Hämnad 231-239 35 s.
- 20 Taxi hem 240-251 52 s.

Information

Noveller

Vill va me dej : Förförelser, har gjorts om till tjugo noveller.

Hela boken finns med bland novellerna. Texterna har inte gjorts om och är i sitt original.

Novellerna ligger i en nummerordning som någorlunda följer originalbokens linje av innehåll.

Med hjälp av dessa tjugo noveller kan läsaren få en god inblick över vad originalboken handlar om. Och man kan enkelt välja att läsa fristående delar av boken.

Vill va me dej

Förförelser

Roy Panen

Roy Panen
Bokförlag

ROY PANEN -
NOVELLER
FÖRFÖRELSER
Hem till Kím

Information

NOVELLER FÖRFÖRELSE Hem till Kim
(12) 2024

Hämtad från: Vill va me dej : Förförelser (2)

© Roy Panen 2015

Roy Panen Bokförlag, Sollebrunn

www.panen.se

roy@panen.se

Omslagsfoto: Sol bakom moln, Roy Panen

Omslag: Roy Panen

ISBN 978-91-89909-34-2

Denna bok skyddas av upphovsrättslagen.

Hej!

Kanske är du en av dem som föredrar kortare berättelser, noveller.

Min romanserie Vill va me dej, är en serie på sju böcker, men som innehåller ett antal kortare och avslutande berättelser. Kanske kan dessa vara ett alternativ för val av läsning, och att du senare vill ge dig på att läsa hela serien i sin fulla längd.

Genom serien får du läsa om massor av händelser, som har en koppling till varandra och med det hänger ihop, med flera röda trådar: kärlek, homosexualitet, synskada, gudstro, och en vilja av stål.

Men serien handlar också om självmordsförsök, självskadebeteende, mord, misshandel, våldtäkt, våldtäktsförsök, mobbning, rasism, homofobi, och mycket mer.

Och hela berättelsen får ett stort och pampigt avslut i bok sju.

I denna novell Hem till Kim, bjuder Kim hem Daniel till sig. De har det underbart. Men Kim får också ett jobbigt telefonsamtal.

Baksidestext

Kim bjuder hem Daniel till sig. Och på vägen hamnar de i en värsta störtkur. Det blir mer lek med dans och sång i ett ohämmat skvättande i stora vattenpölar.

Hemma hos Kim bryter Kim en rosenkvist, och ger till Daniel som en kärleksförklaring.

Efter ännu en underbar dusch ringer telefonen och det är Kims mamma. Hon vill samla familjen inför att pappa snart ska släpps ut från fängelset.

Kim försöker få henne att förstå att pappa bara är ond, som Djävulen själv, men utan resultat. Han får en ångestattack och faller medvetslös mot golvet.

Daniel tar han om honom. De pratar lite om saken. Kim förklarar att helvetet med pappa nu snart är igång igen.

Daniel får snart Kim att må bättre.

De sitter och äter och de leker en bananlek.

De skålar för varandra och fortsätter mysa vid köksbordet.

REGNVÄDER

PÅ GÅNG

133 Kim bjuder
hem Daniel

Kim och Daniel, promenad hem till Kim

På hemvägen funderar Kim över det inträffade på biblioteket, inte minst att Daniel inte kommenterar att han ljugar för honom om elefantboken som han låtsats leta efter. Han ber honom om förlåt för att han hållit på sanningen, att han har skämts över sitt intresse för Daniels funktionshinder.

Daniel ber honom släppa dessa tankar och aldrig mer tänka dem igen. Han ser på Kim som ännu mera speciell och betydelsefull. Det är inte alla som bryr sig så mycket och visar så stor empati som han. Han menar att det finns alltför

många självupptagna typer som inte bryr sig så mycket om någon annan än sig själva.

Men sådan är inte Kim.

Han säger att han själv har lite svårt för sådana, egoistiska och självupptagna. Dessa har inget hos honom att hämta. De kan dra dit pepparn växer.

–De gjorde absolut inget, förklarar Daniel med lugn och allvarsam röst. Du imponerar så på mej me att vilja läsa om synskadade. Ja blir väldigt gla faktiskt. Men du behöver inte göra nåt för min skull. Ja är så gla för den du är å att ja har dej nu.

Men om du vill lära dej om synskadade, känns de mycke bra för mej. Du får också ett bra perspektiv på hur de är ...

Å om du vill bry dej om mej, tycka om mej för att ja är Daniel först å främst – så känns de nog allra bäst för mej. Ja menar, om du tänker för mycke på mej me min synskada, kanske de blir för tungt för dej att kunna lära känna mej som din kompis. Eller ...?

–Jo, de kan va sant, säger Kim också allvarsam med en lugn röst. Men du får hjälpa mej ... Ja vet inte riktigt varför de va svårt förut, inne på biblioteket, att älit tala om för dej att de

va en bok om synskadade som ja ville låna. Ja kände mej väl på nåt sätt förnärmande å för att ja va så intresserad av de som ju har varit så svårt för dej att ta dej igenom. De kändes på nåt sätt lite genant – att intressera sej så för nån annans olycka.

–Kim, du får fråga mej om va du vill, precis va du vill. Skulle ja känna att ja inte vill eller orkar svara, så lovar ja att uppriktit säja de till dej.

–Tack, gör de. Du får gärna fråga mej me, om precis va du vill, som du vill be mej om, eller undrar över, eller nåt annat ... Tack förresten för senast hemma hos dej.

–Jo, de va fint ... Å ja har ringt dej flera gånger efter den kvällen, men du har inte varit hemma.

–Om du ringer sent, gärna vid tiotiden, då brukar ja va hemma. Eller så sover ja. Men då brukar ja skruva ner ljudet på telefonsignalen till de lägsta. Å sover ja hårt hör ja den inte å blir inte väckt. Du kan ringa hur sent som helst, till å me mitt i natten, utan att va rädd att väcka mej.

–Bra, de ska ja tänka på ... Jo, Kim, ja har en ... eller flera frågor till dej. Ja blir lite

nyfiken ... eller ja har varit nyfiken sen vi va ihop senast hos mej. När raka du av håret? Varför gjorde du de? Mådde du bra ... å somna du gott efteråt, när du gått å lagt dej?

Kim tittar på honom och flinar. Han tänker att Daniel inte vill veta varför han rakat sig. Och nu har han gjort det igen – svikit Camilla.

–Ja raka av håret kvällen efter förrförra gången vi sågs. Ja vet inte varför ja gjorde de. Ja fick bara ett ryck – infall. Men senare, efteråt, somna ja gott i alla fall.

–Ja me. Ja sover gott efter ja har varit me dej å när ja känner att de är bra mellan oss.

–Natten efter ja raka mej sov ja som en stock, fast att de bara va nåra timmar till ja skulle upp å jobba.

134 Har ringt massor med gångar

–Efter vi har träffats vill ja ringa dej å bara få prata en liten stund, å för att ja saknar dej så mycke redan. Fast du svarar inte. Å då kan ja hålla på att ringa till sena kvällen. Ja borde nog inte ringa så sent ... Å ja kan låta dej få va i fre, när ja ju har varit me dej nyligen, å kanske haft dej helt för mej själv hela dan å kvällen. Men när ja ringer är de för att ja bara måste få säga nåra ord till dej, å få säga gonatt innan ja kan känna lugn å ro att själv gå å lägga mej.

–De är gullit av dej att ringa, å att du tycker om mej. Ja gillar dej me. Mycke.

–Ja ringde dej flera gånger i går, till sena kvällen, till å me efter tio, men du svara inte.

–Ja va nog nere i källaren å hämta upp lite tvätt, ljuger Kim.

–Ja har velat fråga om ja kunde få komma å

hälsa på dej, snart nån da.

–Ja ha ...

Kim blir tyst. Han funderar. Vet inte riktigt vad han ska säga.

Och Daniel fortsätter:

–Å när ja har försökt ringa dej, men att du inte svarar har ja tänkt att de kanske har hänt dej nåt. Ja har funderat på att åka hem till dej, men när ja inte visste exakt va du bor, va de inte så lätt. Å till slut börja ja tänka i negativa banor, att du inte ville svara, att du inte ville träffa mej mer. Ja tänkte till å me att du kanske ångra dej, allt de vi haft ihop.

Han känner sig lite dum och efterhängsen. Men Kim ber honom släppa alla negativa tankar. Och så söker han desperat efter en bra och hållbar ursäkt – lögn. Han säger att det blivit något fel med telefonen. Att flera har försökt ringa honom, men inte kommit fram. Men att nu är det fixat och telefonen fungerar igen.

Daniel köper hans ursäkt och godtar hans förklaring.

–De som har hänt mellan oss har varit helt underbart, säger Kim. De va kärlek, glädje å lycka, som varje människa nån gång ibland

behöver få uppleva.

Han tar initiativ och byter samtalsämne:

–Vet du, de är nästan lite konstit att de inte börjat regna än. Fast att himlen blir bara svartare. De har väl kommit en å annan regndroppe, som gjort att marken är lite fukti. Men me lite tur klarar vi oss från nån regnskur till vi kommer hem till mej.

–De ska bli kul att hälsa på dej, se hur du bor. De är väldans kvavt ute, ett starkt tryck som gör att ja är på väg att få huvudvärk. Ja tror faktiskt att de är åska i luften.

Daniel stannar upp. Kim stannar upp han med och ser undrande på honom. Daniel böjer sig ner och känner efter med handen mot marken.

–Jo, de är faktiskt lite fuktig på marken, som du säger. Ja ville bara få känna efter ... Blev ja smutsi om handen nu?

Han visar upp handflatan för Kim. Kim säger att det inte är så farligt, att det knappt syns. Handen är mest bara lite fuktig. Men lite smuts eller fukt har väl ingen dött av. Kim tittar på honom, hur han känner sig fram med skorna fram till en liten remsa gräsmatta intill vägen och där han drar av handen i gräset.

Kim tycker det är lika spännande och fascinerande hur Daniel behöver ta hjälp av andra sätt och metoder för att försöka ersätta det som ögonen inte längre förmår. För honom är det ju inte lika självklart och enkelt att bara kika ut genom fönstret för att få information om vädret.

De tar vägen förbi det nybyggda och stiliga kommunalhuset, även kallat glashuset då fasaden har stora panoramafönster. Sedan går de förbi badhuset för att snart ta in på Norrmalms område.

Det tar bara femton minuter att gå från stan och hem till Kim. Daniel håller handen på hans axel under hela hemfärden. Kim vill göra det lättare för honom med att slippa käppen.

Bara denna lilla beröring mot Kim får honom att känna ett behagligt rus genom kroppen. Fast helst vill han få hålla honom i handen, att de kan vara mot varandra som ett äkta par. Men det vågar han inte fråga om, med risk för att få ett nej. Fast att de haft mycket fint tillsammans med massor av intima lekar, känner han sig inte helt säker på var han har honom.

135 Himmelskt skyfall

Regnet kommer inom kort. Kim säger till Daniel att de nog kan klara sig undan regnet, om de bara skyndar på lite. När han tittar upp ser han hur ett stort, mörkt moln har letat sig fram till dem. Det hänger tungt ovanför, följer efter och verkar vara beredd att närsomhelst tömma sig på allt vatten. Det verkar bara vänta på den exakta positionen och sekunden, för att släppa ner allt himmelskt vatten över dem.

Och regnet låter inte vänta på sig.

–Hur ser de ut, tror du vi hinner hem ...?

Daniel hinner inte säga klart meningen innan en liten, men intensiv skur startar, och bara ett kvarter från Kims hus. De skyndar sig så gott de kan och småspringer den sista biten. Men den intensiva skuren går över i ett skyfall.

Daniel stannar upp och stelnar till en staty och skakar i hela kroppen av regnet som slår ner mot huvud och axlar.

–Hjälp, vilket regn! tjuter han ut i en form av

obehagens välbehag.

Han står stilla och tar emot allt regn som piskar mot honom, och likt en hund som sätter sig på tvären vägrar han fortsätta. Åtminstone vill han bara för en liten stund stå under regnet, som mera påminner om en dusch, innan han vill fortsätta ...

–Kom nu Daniel, vi blir genomblöta.

–Än sen, de gör väl inget. Vattnet är varmt, å de är underbart hälit, skönt ... å man blir på nåt vis så gla.

Kim gör flera försök att få honom att fortsätta, men det är lönlöst. Daniel sträcker upp sina händer mot himlen, skrattar, snurrar runt i en dans och ropar:

–Kim, de är så underbart, helt fantastiskt ... Ja älskar när de regnar så här. Man blir ... som en ny människa.

Daniel blir som ett litet barn som älskar regn.

–Men vi blir blöta å fökylda ...

–Nä då. De är så hälit me regn. Ja älskar regn, precis som snö. Det är så underbart när de regnar eller snöar. Ja älskar när regndropparna eller snöflingorna landar på mej, i håret, ansiktet, munnen, å när de liksom tränger in i en.

Daniel är nu som galen, besatt – av glädje. Regnet får honom att känna sig fri och lätt i sina sinnen. Det är på något vis nästan förlösande. Han känner sig lycklig.

Kim står oroligt och funderar på om han ensam ska kuta bort till närmsta träd och ta skydd eller vänta på att få med honom. Fast nu är de mer eller mindre genomblöta ändå. Men han gör ändå ett nytt försök att få med honom.

–Men Daniel ... skriker han med skrattande röst. Vi blir dyblöta!

–Ja, än sen, va gör de. Ja blir så gla av sånt här regn. Ja älskar de, ja älskar de, ja älskar de

...

Daniel snurrar runt och lutar upp ansiktet, välkomnar regnet, öppnar munnen och försöker lapa i sig regnvatten.

I stundens lycka hittar han på en låt om regn. Han improviserar och texten rinner ur honom. Sjunger för glatta livet:

Regn, regn,
bara öser ner

Tårar, tårar,
finns ej mer

Sol, sol,
ja ser i dej

Glädje, glädje,
du får av mej

Regn, regn,
får mej att skratta

Regn, regn
De är du
Regn, regn
De är ja
Regn, regn
De är vi
Regn, regn
Överallt
Å kärleken,
den finns,
här me oss

Han får Kim att börja skratta.

Kim krockar arm i honom. De snurrar runt, dansar och sjunger på den nykomponerade låten, i ösregnet.

vattensamling

Men efter en liten stund börjar regnet avta. Kim ser sig om och får en idé när han ser en större vattensamling en bit bort på gatan.

–Daniel, är du redo för mer vatten?

–Ja, men regnet verkar sluta nu.

–Vi tar av oss skorna och håller dem i handen, så att dom inte blir mer förstörda.

–Ja, men va ska vi göra?

–De får du se ... Kom!

–Men ...

–Du måste lita på mej. Nu är ja dina ögon – okej?

–Okej ... Men vänta, så ska ja ta av sockorna också.

–Ja, å dra upp byxorna.

De krokas arm i varandra, håller skor och strumpor i handen. Kim håller även i plastkassen med boken. De springer fram till vattensamlingen och dansar, hoppar och stampar i vattnet som två små, glada barn. Och de sjunger och

skrattar så de hörs flera kvarter bort.

–Va häftit ... å kul. Kim, ja älskar dina idéer
– galenskaper. Du är bäst!

–Vet du ... Ja tror ja förstår nu, varför du uppskattar regnet så mycke. De är för att du upplever de bara genom att känna å höra på de. Gud, Daniel – varför förstog ja inte de direkt?

Kim knyter sin hand och trycker den mot Daniels mage.

–Ja å liknande är de me snön. Fast de hörs ju aldri när de snöar. Men när de haglar hörs de så de står hälia till. Fast då är de ju mindre kul att va ute. De kan ju då kännas som små stenar som kommer mot en. Rent livsfalit. Men de är underbart att sitta inne under tak å höra hur haglet smattrar mot fönsterblecket å annat som ger ifrån sej ett smattrande ljud.

Hjälp, va blöt man har blivit.

Daniel känner över sin vita T-tröja och drar i den ut från kroppen. Ger Kim ett stort och glatt leende. Kim kramar om honom. Och Daniel känner att han är lika blöt.

137 Huset och trädgården

Strax innan de kliver in genom trädgårdsgrinden vid Kims hus ber Daniel att han ska berätta i korthet om allt som finns att se runt omkring. Han vill få en bild av hur det ser ut. Kim tycker det är en bra idé och börjar berätta, i ganska stora drag, först på väg mot grinden och sedan sträckan fram till huset.

Kim berättar att de kommer att gå in genom en vitmålad trägrind. Huset står på en hörntomt. Vid hustomtens två sidor mot gatan finns också ett vitmålat staket. Från grinden går de sedan på en cirka två meter bred grusgång som leder fram till huset och entrén som finns på husets högra sida, där de ska gå in. Till höger om grusgången, in i trädgården och runt huset, finns gräsmattor, blomrabatter, bärbuskar, blombuskar och fruktträd.

- De låter fint. Va är de för fruktträd?
- Päron, plommon å äpple.
- Mm, va gott!

–Fortsätter man grusgången mot slutet kommer man till cykelskjulet som är av trä å vitmålat. Till vänster om grusgången finns en rosenplantering, å till vänster om den finns en asfalterad garagednfart. Garaget finns alltså i husets källare.

–Rosenplantering, va vackert. Snälla Kim ...?

Daniel stannar till och visar upp ett bedjande ansiktsuttryck, och vänder sedan om mot rosenplanteringen.

–Ja, dom är väldigt vackra, blodröda rosor. Stor i blomman. Buskarna är ganska höga å tätå.

Kim bryter av en rosenkvist. Sticker sig också på en tagg så det börjar blöda i fingret.

–Aj! Man ska ha en sekator ... å inte som ja försöka bryta av en kvist med händerna. Här ... varsego.

Kim suger bort blodet från såret på fingret och sträcker fram rosenkvisten till honom.

–Tack! Gjorde du dej illa? Va försikti ... Men va säjer din hyresvärd om att du gör så här?

Han tar försiktigt emot rosen i sin hand och känner utforskande över den, drar den över näsan och kinden. Den är blöt, har en svag och

skön doft. Blomman är stor, rund och mjuk.

–De är säkert okej. De har han garanterat inget ont av. Förresten så är min vicevärd också min chef på bageriet. Han äger bageriet tillsammans med sin fru. Dom bor i en stor fyrarummare på de nedre planet i huset, å ja bor på vindplanet. Huset har alltså två våningar, om man räknar med min våning. Fast egentligen är huset nog mera ett å ett halvplans, med källare, så att säga. Gillar du rosor. Du ska få en stor bukett röda rosor av mej en gång ...

Nä, nu börjar jag känna mej ruggi innanför kläderna. Vi blir fökylda av de här ... Kom, vi går in ...

–De måste va helt underbart att bo så här. Va finns bakom huset, å vilken färg är det på huset?

Daniel tar tag i dörren som Kim håller upp åt honom.

–Huset är ljusblått, med vita knutar å fönsterbågar med foder.

–Foder?

–Ja, brädorna runt fönstret.

–Ja, det är klart ... Va dum jag är.

–Även min balkong och min hyresvärds altanräcke är vita. Hela huset, invändigt som utvändigt, är nyrenoverat.

–Här skulle ja vilja bo – å me dej då förstås.

–Ja du ... Å bakom huset finns vinbärsbuskar, krusbärsbuskar å hallonbuskar ...

–Nä, nu blir ja avundsjuk på dej. Hur stor är trädgårn?

–Väldit stor, faktiskt. De skulle nog lätt få plats ett hus till ... På baksidan finns också en liten grönsaksodling – å en stor gräsmatta som man kan spela boll på. Erics och hans fru Annas barnbarn brukar va här å leka på gräsmattan bakom huset.

Nä, Daniel. Nu vill ja komma in å få av mej dom här våta å kalla kläderna – innan de finns risk för en smärre fökylning.

Kim krockar i honom igen och de går mot entrén. Han lovar, vid ett annat tillfälle, att visa honom runt i trädgården. Men just nu vill han bara få av sig de blöta kläderna och få upp värmen.

KIMS

LÄGENHET

138 VÍSNIŊ

Kim och Daniel, hos Kim

Frusna skyndar de sig uppför de något knarriga trätrapporna till Kims lägenhet. I förbifarten beskriver Kim hur det ser ut i trapphuset.

När de kliver in i lägenheten går de raka vägen in i badrummet, drar av varandra kläderna som de slänger i en hög på golvet. Det blir också mycket kramar och kyssar varvat med att kläderna åker av.

De kliver in i duschen, för att få upp värmen, och håller om varandra och bara njuter av att få vara tillsammans.

Med en var sin handduk om midjan guidas Daniel runt i lägenheten. De startar i hallen innanför ytterdörren. Kim håller om Daniel som

går framför och känner efter med sina händer.

–Till vänster om hallen här har du köket.
Rakt fram finns ...

–Badrummet, fyller Daniel i.

–Ja, bekräftar Kim.

Han berättar och beskriver, att alldeles till vänster, innanför ytterdörren, finns hatthyllan och skohyllan. Och på andra sidan golvet, mitt emot, har han en brunbetsad byrå med en spegel på väggen ovanför. Till höger om byrån finns badrumsdörren. Och till höger om badrummet, med ingång mitt emot köksdörren, finns rummet som är kombinerat sovrum och vardagsrum. Det är ganska stort och på runt tjugofem kvadratmeter. Hela lägenheten är på femtio.

Och utanför lägenheten, till höger om ytterdörren, finns hans hyresvärds förrådsutrymme. De är ganska stort och sväljer såväl möbler som saker och prylar. Själv har Kim ett dubbelt så stort, långt, förrådsutrymme på andra sidan och med en dörr från hans rum, strax bredvid sängens fotända.

Kim styr Daniel in i vardagsrummet. Visar fätöljerna, bordet, byrån, bokhyllan, sängen, fönstret ... Slutligen leder han honom fram till

balkongen. Där ute är det blött och kallt. De vänder om och går till köket. Där visar han köksskåpen, spisen, köksbordet, stolarna, fönstret ... men han missar att visa kylen och frysen, som står bredvid varandra på golvet och med en bänkskiva ovanpå.

–Daniel, min vän ... Hur mycket ja än berättar å visar för dej, känns de ändå bara som en bråkdel av allt som du skulle ha upptäckt själv om du kunnat se.

–Ja, faktiskt ... Så är de ofta för mej. Hela tiden. De tar längre tid för mej att checka av miljön, me saker, möbler, människor ...

Men du vet att man lär sej att kompromissa me de som man känner me dom andra sinnena. De viktia blir allt de som man vet å kan skaffa sej en idé, en bild av. Detta kompenserar de uteblivna å får en större betydelse.

Som me rosen du gav mej förut: Ja upplever den mer me andra sinnen som känsel å lukt. Resten, den information ja inte får del av, blir då på nåt vis lite oviktigt – nåt ja mer eller mindre struntar i. Som exempel kan ja säga, när du går föbi ett hus, så går du ju inte omkring å mår dåligt för att du inte vet hur de ser ut inne i huset. De inne i huset blir då helt oviktigt.

–Men om vi gör så att du frågar mej så ger ja dej all den information å hjälp du behöver. Fråga hellre en gång för mycke, så att säga.

–Tack. De låter utmärkt. Men om ja river ner nåt å de går sönder?

–Bara du inte gör dej illa. En trasi pryl mer eller mindre, är de inte så noga me. Här inne finns inga värdefulla vaser eller andra dyra klenoder. De mesta är köpt på loppis. Slappna av bara å känn dej som hemma.

–Du är så snäll, Kim.

–Du me ... Förresten är du sugen på lite fika?

–Ja, tack, gärna en smörgås å te, om du har.

–Kom, så visar ja vägen.

Han kramar om Daniel bakifrån och styr honom mot köket. När de är i hallen igen stannar han till.

139 Lånar kläder

–Garderoberna. Ja har glömt visa dej dom. Till höger innanför ytterdörren finns mina klädgarderober. Du får kika i dom efter kläder som du vill låna. Eller om du hellre vill, har ja din grå joggingdress som ja låna av dej när ja va hos dej. Men du får självklart låna byxor, tröja ... va du vill ...

Han plockar fram Daniels joggingdress och lägger den på hallbyrån.

–Ja lånar gärna kläder av dej. Va har du, som kan passa lilla mej? Har du ett par jeans å en T-tröja?

Kim plockar fram ett par svarta jeans och en gul T-tröja med en tecknad seriefigur på magen. Han plockar också fram kalsonger och strumpor som ligger nya och oöppnade i förpackningen.

Daniel byter om. Kläderna passar bra. Kim har längre ben än han, så han får göra ett litet uppvik på byxbenen. Kim plockar fram en svart och vit badrock i karatemodell, med kinesiska

tecken på bröstet. Sätter på sig den och knyter skärpet om midjan. Sedan går han in i köket och börjar göra i ordning fiket.

När Daniel fått på sig kläderna kommer han till köket. Han säger att kläderna passar bra och är sköna. Kim ser på honom, hur han känner efter försiktigt med både händer och fötter på väg mot honom.

–Raka spåret nu, två meter till så når du köksbordet. Du kan väl slå dej ner på en köksstol, å bara vänta, så är fiket snart klart.

Kim gör iordning kaffebryggaren och sätter på den.

–Ja, tack ... Vill du ha hjälp me nåt?

Innan Daniel sätter sig vid bordet kommer han och kramar om honom och får en puss på munnen.

–Nix. Nu är du min gäst. Ditt sällskap är bra nog. Du ... kläderna passar dej som handen i hansken.

Kim får en idé och hämtar presenten han fått av honom. Han har den i nedersta byrålådan i hallen. Har lagt tillbaka den fint i omslagspappret. Vill inte visa den för Camilla. Vågar inte tänka på vad hon ska säga. Läger pappret på bänkskivan bredvid kaffebryggaren och

ställer lerfiguren på köksbordet framför Daniel. Och han lånar Daniels hand och för den mot lerfiguren. Daniel flinar glatt och säger:

–Ja, hur ska vi ha de me resten?

–Men de har vi ju haft nu å flera gånger.

–Fast det kanske också kan tolkas lite mera på längre sikt. Inte bara så att säga ...

–En snabbis i duschen, avbryter Kim.

–Ja ... eller kompissex. Ja vill gärna mer än så.

Kim säger inget, funderar en stund, och tittar på honom. Det är som om Daniel väntar sig att han ska säga något mer.

–Eller ...?

–Ja, eller.

–Men, Kim, kom igen nu. Vi är väl inte bara kompisar.

–Nä, de är klart vi inte är. Ja gillar dej ... men ja kan inte tänka så långt som två dar in i framtiden när de gäller de.

–Ja ha, säger Daniel lite besviket.

–Vi får vänta å sen se hur de blir.

140 Jobbigt telefonsamtal

Det ringer i telefonen. Kim går för att svara.

Det är hans mamma, Margareta. Hon låter mycket orolig, men dämpad. Och hon börjar gråta. Kim blir alldeles stum. Han hör hjärtat slå hårt och tungt: do-donk, do-donk ...

Hennes ärende är att försöka samla till en familjeträff – det som finns kvar av familjen. Det handlar om pappa: att han ska komma hem om några dagar, att det nu är hans sista räknade dagar i fängelset, innan han blir en fri man igen.

Kim blir alldeles matt. Hon har inte förstått någonting, än mindre lärt sig något av pappas misshandel, eller mer sant mordförsök på henne – och honom.

Hon pratar på, men Kim orkar inte höra mer. Han lägger luren mot axeln. Bliir helt matt i kroppen när han tänker på att hans egen frihet nu snart är slut.

Men han tänker att pappa, efter att det nu gått över fyra år ... plus att han rakat av sig allt hår,

nog inte kommer känna igen honom. Men det är knappast något gott skydd.

Han ryser till av obehag när han förstår att mammans tårar – är glädjetårar. Och hennes oro på rösten är i själva verket en iver att få berätta. Han tänker att hon är så himla störd, så sjuk i huvudet.

I nästa sekund slänger han en blick ut genom fönstret. Regnet öser ner. En röst ropar inom honom: ”Fan ... Fans helvete!” Och han säger till henne:

–Men förstår du inte ... han är falsk, fali å ute efter hämnd. Han använder dej för att komma åt mej.

Men mamma försöker tona ner, försvarar pappa, menar att allt Kim säger är överdrifter och inte stämmer.

Kim känner sig tom och matt. Vad ska han säga för att få henne att förstå ... för att hjälpa henne? Han påminner henne om att pappa ju var nära att slå ihjäl henne. Om inte han hade gjort en polisanmälan så snabbt och genom det fått skickat iväg polisen hem, hade hon ju inte levt mer.

–Ja okej ..., säger Kim frustrerat, han har haft många permissioner, å du har tagit emot

honom lika troget varje gång. Men har du haft nåt val? Har du ens vågat tänka i andra banor? Å John spelar bara ett spel – ett ont spel.

Mamma pratar och han lyssnar. Men så avbryter han henne och säger:

–Nä ... okej ... Han hata inte dej å då han höll på att ha ihjäl dej. De han gjorde ... de han gjorde. Nä, hör på här nu ...

–Men Kim, hör på mej nu. Han har ändrat sej, blivit en bättre människa. De har han visat mej nu, å ja måste tro honom.

Hon pratar mässande i telefonen, i försök att övertyga och omvända honom. Han förstår att hon egentligen inte lyssnar på vad han försöker säga. Hon är helt upptagen med att försöka få fram det hon vill säga, försöker nå fram med budskapet till honom, försöker omvända honom ...

Han förstår vilken låg nivå hon befinner sig på och det går inte diskutera med henne – för hon sitter redan på svaren. Hon är en förlorare, sedan länge, och fortfarande ett riktigt stort offer. Rädd för John, men som hon inte vågar visa. Denna rädsla har hon lärt sig att förtränga och gömma väl. Det känns nog bäst så, och för gubbaset äger henne.

Och ju mer hon försöker ... ju mer matt blir han.

–Du måste lyssna på mej nu. Han tog ut sin frustration på dej. De slog ju fullständigt slint i huvudet på honom. De va mej han va ute efter – den gången som alla andra.

Mamma försöker vrida, vända och tona ner på sanningen, men utan att hon lyckas påverka Kim.

–Min tolkning? Hur menar du ...? Hur kan du säga så? De är ju sanningen. Han är dömd för mer än grov misshandel. Hade de gått mer vägen hade han suttit inne för mordförsök också. Du måste ... du måste ... Snälla, hör på mej nu. Du måste försöka förstå, se sanningen i vitögat. Han är riktigt sjuk i huvudet ... å ja vill påstå att han är besatt av djävulen.

Kim är arg och upprörd inombords. Men han orkar inte ta ut någon ilska. Absolut inte mot mamma. Hon, som han, är också ett offer. Men hon är även mer än så. Hon är en trasig och rädd människa, som sökt ro och frid – men hela tiden valt fel väg – och utan att begripa bättre. Hur ska hon kunna få en ärlig ro och frid med någon som velat ha ihjäl henne? Det kan inte Kim förstå. Men det är väl bara så enkelt att hon inte

vågar välja och ha en egen fri väg att gå. Hon är bunden till gubben och måste välja honom framför allt annat. Och skulle hon få för sig något annat, att gå sin egen väg, skulle gubben bara följa efter och sedan göra slut på henne – en gång för alla.

Själv har han valt sin väg och för mycket länge sedan, redan som litet barn, men inte vågat ta klivet ut i friheten förrän vid sena tonåren och med fullt stöd från Per och hans pappa. Då blir han en fri fågel – och ingen kommer någonsin att kunna stänga in den igen.

Daniel står i köket och hör på allt som Kim säger i telefonen. Han förstår att Kim har hamnat i trassel igen, att han har det jobbigt och besvärligt. Han lever med ett förflutet som hela tiden hinner ifatt honom, som skrämmer och vill honom illa. Daniel vet inte vad han ska göra, säga, bete sig för att hjälpa honom. Kims tillstånd med besvär gör honom mycket orolig – och ledsen ...

Ena stunden sitter han på köksstolen och rullar med tummarna och i andra stunden går han runt i köket mellan bordet, diskbänken och dörröppningen. Han vill gå fram till Kim, hålla om honom, trösta, lugna och ge sitt stöd, men

vågar inte störa. Och Kim verkar ändå samlad, koncentrerad och skärpt på rösten.

141 Kim får ångest och svimmar

Allt når sin kulmen och Kim börjar gråta.

Luren faller i golvet.

Han förstår att mamma på nytt är fullmatad med pappas hjärntvätt – skrämmd till att lyda honom. Känner trycket mot bröstet, huvudet och en yrsel tränger fram.

Det svartnar för ögonen. Han sjunker ner mot golvet.

När Daniel hör något, borta hos Kim, som faller i en duns mot golvet och något som låter som det slår i någonstans, kan han inte vänta mer. Han ropar och skyndar sig till honom.

Men i rummet är det tyst, så gott som,

förutom telefonluren som låter. Han hör en kvinnoröst ropa. Följer ljudet och tar försiktigt ut stegen, plockar upp luren, håller den mot örat och hör en mässande kvinnoröst. Rösten är kall, hård och slår mot örat. Han ändrar sig, vill inte prata med kvinnorösten, och lägger på luren.

Och han känner Kim ligger på golvet, avsvimmad, tyst – livlös.

–Kim, hur är de mej? Va hände?

Men han får inget svar.

Han känner på Kims bröst, som rör sig upp och ner i bestämda rörelser. Förstår att Kim har svimmat och börjar försiktigt klappa med handen mot hans kind. Och snart får han några svaga ljud från honom.

–Kim, du måste vakna, svara mej ... Ska ja ringa efter en ambulans?

Men Kim fortsätter bara med några svaga ljud. Han är ännu inte vid medvetandet. Daniel lägger sig bredvid honom, stryker handen över hans kind, blåser med munnen och fläktar över hans ansikte.

142 Tröstar och Lugnar

–Kim, va som än händer ska du veta att du har mej. Ja finns på din sida å stöttar dej.

–Tack ... Ja älskar dej, Daniel.

–Vi kan ligga så här å slappna av, vila – å till du mår bättre. Är du törsti? Ska ja hämta vatten till dej?

–Nä tack, de behövs inte. Du förstår ... de va min mamma ... Min pappa är livsfali ... De är helt åt helvete ...

Daniel hör på Kims röst att den fylls med ny oro och förtvivlan. Han sträcker fram ansiktet och tystar Kims mun med sina läppar. Kim försöker säga något igen, men blir hindrad av hans läppar.

–Sch, säj inget. Ja tror ja förstår ... Men vi släpper de nu. Vi kan ta de senare, en annan gång, om du vill. Just nu är de inte så viktigt.

–Ja älskar dina läppar, din mun, din tunga. Du är så full av liv, lugn å behag. Ja älskar att va me dej.

–Å ja me dej.

–Ja älskar dej ...

–Å ja dej.

–Ja Kim Berggren vill va me dej Daniel Olsson. Å vill du Daniel Olsson ...

Daniel börjar skratta.

–Sluta nu, Kim. Tänk på att ja nätt å jämt är myndi, ja fyllde den tjufemte april.

–Okej, men de är bara på pappret. För i praktiken är du en mogen å ansvarsfull person.

–Kim ... ja vill va me dej också. Men om du tänker fria får du vänta ett tag me de.

Daniel fnittrar lyckligt.

–Okej, då väntar ja ett tag till me de.

–Om du vill kan vi flytta till sängen. föreslår Daniel.

–Vågar vi de då? Ja kanske äter upp dej.

–Vi kan lägga oss på sängen å vila en stund, så får vi se va som händer.

143 Går till sängen

De går och lägger sig på sängen. De håller om varandra, men inget annat händer. Kim har fått en kraftig huvudvärk. Han ber Daniel hämta en huvudvärkstablett och ett glas vatten. Daniel frågar om huvudvärken har koppling till telefonsamtalet förut.

–Kanske lite, svarar Kim, men att det nog mest beror på att det är åskväder på gång. Han brukar få huvudvärk när det är åska i luften.

Kim beskriver för honom var hans få mediciner finns, på en hylla i skåpet ovanför kaffebyggaren, ovanför kaffet och teet. Han guidar honom med rösten hela vägen.

När Kim har fått i sig ett par huvudvärkstabletter, blundar han och slappnar av. De är tysta, hör hur regnet åter igen har börjat ösa ner utanför fönstret.

Och plötsligt – som på beställning – kommer åskan.

Det kommer en blix.

–Oh, jesses, vilken krafti en, ropar Kim ut av överraskning och reser sig upp till sittande.

–Va är de, va hände, frågar Daniel nyfiket, men får svar i nästa sekund då en större åskknall smäller till. Åh, milda Matilda. Den kom me besked.

Och strax kommer ännu en blixtnöljt av en åskknall, med dunder och brak, så fönstren skallrar.

–Oj, där kom de en till, säger Daniel. Precis som du sa förut, att det är åskväder på gång.

–Ja, när man talar om trollen ...

Daniel skrattar. Han rycker till av ännu en knall. Åskknallarna kommer tätt och avlöser varandra.

–Fast enligt fornnordisk mytologi är de Tor som far omkring å slår ilsket me sin hammare, säger Kim.

–Ja, kanske beror blixterna på att han hela tiden missar sitt byte, sitt offer, å istället slår i sten.

–Ja, kanske de.

–Apropå blixtnar å slå i sten. De finns så mycke onda människor omkring oss. Om du vill höra kan ja berätta om en händelse me en liten pojke, Amir, som ja nyligen lärt känna?

–Gärna. Ja tror du har nämnt honom tidiare, å om en tråki händelse vid fontänen i Helena-parken.

–Ja, Amir å hans familj har under en längre tid levt me en ständi skräck för nåra äldre pojkar, som varit på å trakasserat honom, både i skolan å hemma.

–Äldre pojkar, va fan ..., säger Kim upprört.

–Ja, äldre å äldre ...

Kim vill gärna höra om Amir. Daniel berättar om hur han mobbats och förtryckts av några pojkar, som är ett par, tre år äldre än han. Rasister. Att det hela gick så långt att Daniel måste kalla på polis.

Först blir familjen förtryckta och jagade i sitt hemland, sedan fortsätter terrorn i det nya landet, Sverige, som ju är fredligt, demokratiskt och ska värna om de ”svaga”.

–Ja, våld å annan skit finns tyvärr överallt, säger Kim.

–Man skulle typ – köra iväg alla som är dumma, ut på en öde ö eller nåt.

Nu börjar Kim skratta.

–Ja, å sen skulle de bara va du å ja kvar.

–Du menar att alla andra skulle förvisas till ön? flinar Daniel.

–Ja ... å de behövs en jäkla stor ö.

–En hel kontinent.

–Ja, typ Afrika, Australien. Förresten, vi skulle ju fika ...

–Ja kan göra i ordning fikat medan du ligger å vilar, föreslår Daniel.

–Men om du väntar en liten stund ...

–Nä, ja fixar gärna me de – å inget tjafs nu.

144 Kärlek med lite skoj

Kim flinar och kramar om honom hårt och länge. Vill inte släppa taget. Daniel kommer åt med händerna och kittlar honom i midjan. Kim släpper taget och ber om nåd. Men Daniel höjer ribban och håller fast i hans smalben och fortsätter kittla.

Kim stönar och skriker som om det är det sista han gör i livet.

–Okej ... snälla! Daniel, snälla, sluta ... Gå å gör smörgåsar istället. Ja har tekakor som är

bakade i da. Dom finns i skåpet ovanför kaffe-
bryggaren. Kaffe, te, sockerbitar, kryddor, finns
i samma skåp.

–Stopp ... Nu får du inte säga mer. Ja vill
försöka hitta själv också.

–De är ja helt övertygad om att du klarar.

–Okej. Då får du ligga kvar här å ta igen dej
en stund till så ordnar ja me fikar. Ja får leta tills
ja hittar. Å hittar ja inte så ropar ja på dej.

–Okej, chefen. Så får de bli.

Kim hör på hans röst att han gärna vill klara
denna, för många, enkla uppgift.

Daniel känner ett behov av att få ta hand om
honom ... och samtidigt få visa sin duglighet.
Tänker att de flesta kök med innehåll har någon
form av logisk uppbyggnad, där allt mer eller
mindre följer en given struktur i kategorier.

–Kom ihåg ... de gör inget om du skulle riva
ner nåt. De finns inget direkt ömtålit här inne,
som är av värde, som ja är särskilt rädd om.
Förutom dej då förstås. Ja har fått nästan allting
till skänks ...

Nu kan Daniel inte låta bli att skratta.

–Va är de nu? Sa ja nåt dumt?

–Menar du mej me?

–Ja, kanske de. Men de va nog du själv som

skänkte dej till mej, genom din fina tillit.

–Men ja ramla mer eller mindre in i ditt liv.

–Ja, fast på ett fint sätt. Å ja blev nyfiken på dej. Du va förresten sexi i blöta kläder, den där gången som du tog ett bad i fontänen. Men va såg du i mej? Ja menar – när du inte ser.

–De va din röst som ja såg ... eller hörde, för att va mer korrekt – din vackra stämma. Ja älskar din röst. Den gör mej gla, lugn å får mej att må bra.

–Så om ja hade låtit som en gnälli kärring ...

–Då hade inte ja varit här hos dej nu, fyller Daniel i och flinar.

–Okej, ja älskar din röst me. Den gör mej ... gör mej ...

–Ja? säger Daniel och väntar otåligt på att få höra resten.

–... gör mej ...

–Säj va du vill, bara de inte börjar på k.

–K som i kåt, menar du?

–Ja ...

–Okej. Då väljer ja h istället.

–H som i ... horny.

–Nä ... het, hot skrattar Kim.

–Gör de nån skillnad?

–Ja, faktiskt. Först h sen k. Först gör du mej

h, sedan k. Blir ja inte först het, så blir ja nog inte kåt sen heller.

–Okej ... Ja tror ja förstår. Du är kul, du. He he.

ORDNAR MED FIKA

145 Orienterar sig i köket

Kim och Daniel, hos Kim

Daniel kysser honom innan han kliver ur sängen och beger sig mot köket. Går lite försiktigt och trevande med händer och fötter.

I köket öppnar han skåp och lådor, och försöker orientera sig och memorera vart saker finns. Han är noga med att alltid stänga igen luckor och lådor, för att slippa riskera att slå emot dem och göra sig illa.

Han sträcker ut händerna mot diskbänken, spisen, träbänken och känner över köksskåpen, och försöker få en helhetsbild över köket.

Men han hittar inte kylskåpet.

–Va är kylskåpet? frågar han sig själv viskande och går runt i köket.

Han fortsätter söka med händerna utmed skåpen, bort mot fönstret. Söker utmed fönstret, och skjuter in en stol mot bordet, för att komma förbi. Försöker få en bild av hur stort köket är. Det rymmer lätt fyra personer runt bordet.

Han känner på bordet. Det känns rent. Ändå vill han, utifrån sitt renlighetsbehov, torka av det med en fuktig trasa. Men innan han gör det behöver han ta reda på om det finns något på bordet. Han känner efter och finner: en blomma, två ljusstakar med stearinljus, en liten duk och lerfiguren. Samlar ihop allt på ett ställe.

Därefter söker han sig bort till diskbänken och diskhon, finner en disktrasa hängande på kökskranen.

När han torkar av bordet behöver han putta in en stol för att bättre komma fram. Och just som han ska klämma sig emellan fönstret och stolen råkar han med rumpan putta till något på fönsterbrädan. Och ... krasch! Det faller i golvet.

–Hjälp! Åh nej ..., viskar han för sig själv, hukar sig ner mot golvet och känner efter vad det var som han rivit ner.

–Va hände? ropar Kim. Har du gjort illa dej?

–Nä då, ingen fara ... Ja råka bara riva ner nåt i golvet.

Han känner efter. De trasiga bitarna känns som de varit en lerkruka, som verkar ha haft ett lock format som en tratt.

Han försöker samla ihop skärvorna och lägger upp dem på köksbordet. Sedan kryper han runt på alla fyra på golvet under bordet och söker efter fler trasiga krukskärvor. Han finner flera, ända bort under andra sidan köksbordet. De har spräckt iväg långt, åt olika håll, de små rackarna.

När han kryper runt efter skärvorna stöter han mot något hårt – plåt, kall plåt.

–Jaha, är de här kylskåpet står. Å frysen.

De finns vid den andra sidan av dörren. Där finns alltså två sidor med köksskåp, i en vinkel och med dörren emellan. Mitt emot dörren finns fönstret, och framför det köksbordet. Inte alls svårt ...

Daniel känner sig hyfsat orienterad i köket. Det gäller bara att ha koll på och komma ihåg vart sakerna finns: i lådor och skåp – över- som underskåp.

Kylskåpet och frysen står alltså intill varand-

ra och med en bänkskiva uppe på. Och ovanför finns mer skåp.

–Så många skåp han har den här mannen, säger han för sig själv.

Han känner sig lite ledsen för krukan som gått sönder. Märkligt nog fanns det ingenting i den, för när han har samlat ihop alla de trasiga delarna finns det inget mer löst på golvet. De trasiga delarna har något som liknar håll. Formen på krukan, hålen och strutlocket gör honom lite nyfiken. Han kan fråga Kim om det sedan ...

146 Goda smörgåsar

Han funderar på vad som behöver komma fram på bordet och börjar duka. Med lite tålmodighet och flitigt sökande finner han det han söker. Han plockar först fram matvarorna från kylskåpet och ställer dem på bänkskivan bredvid diskbänken. Skär upp tomat, gurka och paprika,

lägger det i fina rader på en assiätt och ställer fram på bordet.

Att skära upp grönsaker, utan att se, är inte lätt. Det är lätt hänt att skära sig. Han väljer det säkra för det osäkra, som ofta resulterar i lite ojämna skivor. Sticker en gaffel i det han ska skära upp, känner med knivbladet på det som ska skäras och skär på ett ungefär upp i skivor och bitar. Det blir både tunna som tjocka. Men även dessa, oavsett storlek, är goda.

Han tar fram tekakorna, som ligger i en plastpåse i en flätad brödkorg i skåpet, och ställer fram på bordet. Gör två smörgåsar till Kim och två till sig, alla med ost, paprika, tomat och gurka. Eftersom dessa matvaror finns att finna i Kims kylskåp och skafferi, utgår han från att det blir till belåtenhet.

Kim ropar och frågar hur det går?

Daniel ropar tillbaka och säger att det snart är färdigt.

Kim frågar hur det går att hitta i köket?

Och Daniel svarar att han hittar rätt bra. Han säger också att han gillar Kims lägenhet. Den är mysig och trivsamt.

Efter en stund har han fått fram allt i en fin ordning på bordet: muggar, assietter med smör-

gåsar, kaffe, tevatten ...

Kaffet häller han upp i Kims mugg på köksbordet. Han ställer muggen vid platsen där han tror att Kim vill sitta. Och när han häller i kaffe känner han med stor försiktighet med fingertoppen hur mycket han häller i muggen. Det varma kaffet hinner han känna innan det når fingret och stoppar när muggen är fylld till tre fjärdedelar.

I skåpet finner han också två kartonger med te. På den ena kan han känna en reliefkant i skriften och läser: Lemon Tea. Citronte är aldrig fel tänker han och plockar ut en tepåse, lägger den i sin mugg och häller i vattnet.

FIRAR

147 De skålar

Kim och Daniel, hos Kim

Han går och hämtar Kim. Men Kim drar ner honom i sängen, kramas och pussas och säger att han är det bästa som finns. Sedan sticker han händerna innanför Daniels tröja och byxor och blir ivrig och het. Daniel ber honom ta det lite lugnt, för nu är det färdigdukat. Kim säger att han blir imponerad över hur bra han klarar sig. Han har inte behövt ropa på hjälp en enda gång.

–Hoppas du inte blir lessen över att ja har haft sönder en – lerkruka. De verka ha varit hål i sidan på den, å me tillhörande lock, en annorlunda kruka. De fanns inget i den.

–De gör absolut inget. Så länge du inte själv gör dej illa är de helt okej ...

Ute i köket visar Daniel kukan som han haft sönder. Kim säger att den fick han i julklapp av Per, en kompis sedan skoltiden. Man ska förvara vitlökar i den. Hålen på sidorna är för

att vitlöken ska kunna andas. Hela krukans form föreställande en stor vitlök. Men han brukar inte äta vitlök och har använt krukans mest som prydnad.

De sätter sig vid bordet. Kim berömmar honom för mackorna som ser goda ut. Sedan reser han sig upp igen, går till kylen och plockar fram en öl. Han håller upp i två saftglas och sträcker fram det ena till Daniel, nuddar med det försiktigt mot hans underarm och frågar om han tycker om öl.

Visst gör Daniel det, men han har ju tänkt dricka te nu.

Kim säger att han bara vill skåla med honom lite, och lyfter sitt glas upp i luften.

–Håll upp glaset Daniel, så skålar vi.

–Ja, visst, men va ska vi skåla för? Va firar vi?

Han håller upp glaset i luften.

–Vi kan skåla för oss, att ja har varit hemma hos dej å att du nu är hos mej.

–Ja, de gör vi. Vi skålar för vår fina vänskap.

Kim flyttar sitt glas i höjd med Daniels och kanske tio centimeter ifrån.

–Om du svingar ditt glas rakt fram nu, på min signal, när ja har räknat till tre, så skålar vi

samtidit.

–Okej.

–Ett, två, tre – SKÅL! ropar de samtidigt och tömmer glasen i ett svep.

–En gång till, säger Daniel.

Kim plockar fram en till öl från kylskåpet och häller i deras glas. De räknar samtidigt och skålar på tre.

Sedan tar de var sina smörgåsar från assietterna. Kim kastar en hastig blick på osten på sin smörgås och får syn på något främmande grönt. Och när han ser Daniel ska till att ta ett bett på sin smörgås hejdar han honom.

–Stopp! Vänta Daniel. De verkar som osten har möglat. Får ja se? Jo, de är flera mindre fläckar av mögel. Vi kan inte äta den. Vi slänger den. Fan, ibland hinner man knappt få hem osten innan den sätter igång att mögla. Ja tror ja ska ha mjukost i kylskåpet.

–Ja, de är gott.

–Mjukost me skinka eller gräslök.

–Me gräslök, tack. Ja är vegetarian.

–Javisst, me gräslök, varsego. Den är fräsch, köpte den häromdan.

Daniel plockar av osten från sina smörgåsar. Kim håller fram soppåsen och hjälper honom

att styra handen till påsen, för att slänga sin ost. Sedan slänger han sin egen ost.

–De va tur att du såg de – möglet. I annat fall hade ja känt de i munnen, på konsistensen, smaken. Å har ja hunnit svälja ner den dålia maten reagerar kroppen på det inom en liten stund. Då blir ja illamående å behöver gå å spy.

–Ja, så är de för mej me. Kroppen är fantastisk. Men vi har väl inte tappat aptiten nu, eller?

–Nä då, ja är jättehungri. Har du en smörkniv, till mjukosten?

Han känner att han inte vill underhålla Kim med att leta runt i köket, i kökslådor efter en smörkniv, när Kim ändå vet var han har ”gömt” dem. Ur en låda hämtar Kim två smörknivar och ger den ena till honom. De brer smörgåsar, äter, dricker te och kaffe.

–Va gott de här va, säger Daniel och tuggar i sig det sista av sin andra smörgås.

–Ja, visst va de. Är du mer hungri? Ja kan göra lite varm mat, om du vill. Gillar du wokade grönsaker å stekt ägg?

–Ja, de är gott. Fast ja orkar inte de nu. Kanske sen.

–Va sägs om en frukt ... apelsin, äpple,

päron, banan?

–Ja tack, en banan vore gott, flinar Daniel och blir röd i ansiktet.

148 Lek med bananer

Kim går och hämtar två bananer från frukt-skålen på bänkskivan ovanför kylskåpet. Daniel är först med att skala sin banan och han plockar bort skalet. Kim iakttar honom när han sluter läpparna om bananen och låter den sakta glida in i munnen. Han gör rörelserna på ett sexigt vis som får honom att känna upphetsning.

–Daniel ... ät nu bara upp din banan, å gör inga dumheter. Du vet att de blir konsekvenser av de annars.

Daniel ler sött med hela ansiktet. Hans mörkbruna ögon blir stora, runda, som på en uggla. Och han rör inte på vare sig kroppen eller munnen, utan låter bara bananen sitta kvar en liten bit in i munnen. Kim tar tag i den och

trycker in den en liten bit till, och säger:

–Bit nu ... tugga å svälj.

Men Daniel biter inte, utan suger bara.

–Ska du inte äta din banan? Den är nog jättego.

Kim släpper bananen som sitter kvar i Daniels mun. Han sträcker sig efter sin kaffemugg och tar en klunk, i väntan på att Daniel ska äta bananen.

Men Daniel visar inga rörelser. Han sitter stilla och stel som en pinne i hela kroppen, med bananen kvar en bit in i munnen, och väntar. Retas och spelar ett spel med Kim. Låtsas vara livlös – död.

–Daniel, har du somnat? Fan, du skrämmer mej, när du sitter så där lugnt å tyst. Sluta, gör nåt – ät!

Kim drar ut bananen en bit och hjälper honom med att trycka upp hans underkäke, så att han biter av en bit på bananen.

–Tuggar du å sväljer snällt, ska du få nåt av mej sen.

Daniel svarar glatt med att tugga ordentligt och svälja. Kim matar på med mera banan, och Daniel biter, tuggar och sväljer. Tanken på att han ska få något av Kim gör honom glad och

förväntansfull, får honom att vilja bli mer lydig och samarbetsvillig. Kim trycker in resten av bananen som Daniel hungrigt tuggar i sig.

–Tack, de va gott. Men du då, vill inte du ha banan? Du är väl också sugen?

–Ja, om ...

–Okej, ge mej en så ska ja testa dej om du är en bra banansugare.

Kim ger honom en banan. Daniel skalar och tar bort skalet. Reser sig upp och visar honom stolen som han suttit på tidigare och ber honom sätta sig ner. Sedan gör han på liknande vis som Kim gjort med honom. Och låter bananen glida in i munnen på honom samtidigt som Kim suger på den.

–Nu ska vi allt se hur långt in du klarar ta den.

Kim drar ut bananen.

–Men ja måste väl få värma upp först.

–Ja, fast hur då?

–Du behöver väl inte trycka in hela bananen på en gång. Ta lite tid på dej. Tryck in den en liten bit i taget. För den lite fram å tillbaka ... Gör så som när man ...

–Ja förstår, flinar Daniel, ska bli.

Kim gapar igen. Daniel står bredvid honom

och håller bananen framför hans mun. Han känner också med ett par fingrar, med den andra handen, över Kims läppar för att avgöra hur vida han har öppen eller stängd mun, och vilken position bananen har.

–Nä, gapa mer, större. Å du får inte bita.

–Men hur ska ja då kunna äta bananen, flinar Kim glatt med hela ansiktet.

–Du ska inte äta den nu ... bara suga ... Du får bara suga.

–Säg inte de ordet. Ja tänker bara på annat då.

Daniel flinar och fortsätter retas. Sätter sig på bordskanten framför honom. Sträcker fram handen med bananen mot Kims mun, stoppar in den en bit och säger:

–Varsego. Hoppas den ska smaka gott. Sug, sug ... sug min banan.

Kim suger in bananen en bit, när Daniel för in den. Sedan släpper han och låter den glida ut ... Kims mun och läppar följer bananen som glider in igen och sedan ut. Den fortsätter metodiskt in och ut ur munnen. Och han trycker ut den ...

–Daniel, snälla?

–S-u-g min stora, långa, feta ...

Kim skrattar och får svårt att hålla munnen

öppen. Daniel skrattar han med, samtidigt som han försöker få dem båda att bli mer allvarliga.

–Vi måste nog skärpa till oss, om detta ska gå.

Kim försöker samla allvar och gör som han säger. Och han fortsätter suga på bananen som glider in och ut ur munnen. Daniel för den fram och tillbaka, samtidigt som han stönar något med tung andning.

–Ååh, säger Kim och trycker ut den igen med tungan och läpparna, den kan gå av ... så att ja kvävs.

–Nä då ... Försök få in den lite längre ... åtminstone halva ... De klarar du.

Kim tar in halva bananen. Daniel hejar på och ger honom glädjerop. Sedan trycker han in den lite till, som resulterar i att Kim sätter i halsen. Och med en hast tar Daniel ut bananen, och Kim hostar och harklar sig oavbrutet och blir nästan röd i ansiktet. Daniel klappar honom på ryggen, i ett försök att hjälpa honom. Han blir lättad av att känna att bananen fortfarande är hel.

–Du måste dricka, Kim. Har du nåt öl kvar i glaset, så drick. Fölåt, de va inte meningen ...

Kim tar ölburken och häller i sig det som är

kvar. Sedan tar han också några klunkar på kaffet. Hostandet går över och han hämtar sig snabbt. Han sätter sig till rätta igen.

–Nä, de är ingen fara.

Han ber om mer banan, gapar och väntar. När Daniel åter för in bananen i munnen på honom biter och tuggar han och sväljer ner.

–Du gillar banan, ser ja.

–Ja, mm, banan, mycke gott. Mm, gott, mer banan.

Kim suger in en bit och biter av, tuggar och sväljer. Suger in mer, och Daniel matar på till han har ätit upp hela bananen. Sedan pratar han med munnen full av banan. Och när han har svält ner det sista får han en stor puss på munnen. Sedan ber Daniel att de ska skåla igen. Kim går och hämtar ännu en öl från kylen och häller upp i deras glas.

149 De skålar

mer

–Ja, du Daniel ... Va ska vi skåla för nu då?

–För dej å mej, oss två igen, så klart.

–Absolut.

De lyfter sina glas i luften och säger: Ett två tre – skål!

Kim ser på honom, hur törstigt han sveper ner ölen ur sitt glas. Därefter släpper han ut en stor rap med ett lejonliknande ljud. Kim gör det samma och tömmer sitt glas, och rapar även han. Och sedan plockar han fram en ny öl och ställer på bordet.

–Du har mer öl i burken som står ungefär trettio centimeter till höger från där som du nu ställde ner ditt glas.

–Kim, du är så snäll ... Å nu dricker vi upp din öl.

–Ja ... å den är till för att drickas upp. Å mer öl finns i affären.

–Men de kostar pengar.

Daniel sträcker sig efter ölen och finner den

på exakt beskriven plats. Han öppnar den och dricker direkt från burken. Sedan sträcker han fram den till Kim som tar emot den och tar en stor klunk. Han för den sedan tillbaka till Daniels hand.

–Pengar, säger Kim och ler. Va är väl de – annat än mest bekymmer?

–Ja får väl bjuda igen nån gång ... Fast ja har inte så mycke pengar. Men du kan få kärlek. De har ja obegränsat av när de gäller dej.

–Nä, pengar behöver de inte kosta, för att göra mej gla. Å dej skulle ja kunna spendera min sista krona på. Å ja får, på ett eller annat sätt, allti nåt fint tillbaks – som till exempel ditt sällskap. Bara de är en stor dos kärlek för mej.

–Tack, du är allti så snäll å fin mot mej.

Daniel kysser honom och samtidigt som han flinar glatt. Kim svarar med att suga tag i hans tunga, suger hårt på den så att Daniel börjar göra konstiga ljud ifrån sig. Kim släpper och säger:

–Som sagt, nöjet är helt på min sida.

MER

HUNGRIGA

150 Piroger

Kim och Daniel, hos Kim

Kim är fortfarande hungrig och undrar om Daniel är sugen på pirog. Och av en händelse råkar han ha vegetariska piroger i frysen. Han säger att han har köpt fel, fast det egentligen är Camilla som har köpt dem. Av och till har hon sina perioder då hon inte vill äta kött och väljer den vegetariska vägen. Daniel tycker det låter gott med vegetarisk pirog och blir sugen på en sådan.

Under tiden som Kim fixar med piroger frågar han om de kan sätta på lite musik.

Det tycker Kim låter som en bra idé. Han ledsagar honom med sin röst, går bakom honom och visar vägen till rummet och stereon. Sägar hur han ska sätta på stereon.

Daniel frågar efter någon skiva med svängig musik.

Kim plockar fram flera skivor med blandad popmusik.

Och han berömmar honom, talar om att han är imponerad över hur bra han klarar sig. Daniel svarar att det är för att han bokstavligen lånar ut sina ögon. Det känns mycket bra och han litar fullt på honom.

Vidare säger han att man skulle ha en assistent, som kan tala om för en och varna för alla faror man möter, som kan hjälpa en med att tala om och informera om allt möjligt i sin omgivning. Och Kim tänker sig då, kanske i form av hörlurar med sändare, att det också finns en mottagare, som talar om för en allt som man vill veta framför en, som man inte ser.

Han säger till honom att lyssna och välja i lugn och ro, att han sedan kan försöka ta sig till köket på egen hand. Och vid minsta osäkerhet är det bara att ropa på honom.

Under tiden som Daniel väljer skiva sätter han på ugnen och tar ut pirogerna från frysen.

Strax kommer Daniel och sätter sig i köket igen. Han hör Kim slamra med luckor och lådor som öppnas och stängs, skrammel med tallrikar

och bestick.

151 Erbjuder sig att hjälpa till

–Vill du ha hjälp?

–Tack! Om du vill ... Annars är ja nästan klar. Nu har ja ställt tallriken framför dej på bordet. Du har ditt glas framför tallriken, å kniv å gaffel på var sida om den. De enda som återstår är att skära upp lite sallad, tomat å gurka, å lägga i en skål, eller på ett fat om du tycker de är bättre.

–De fixar ja.

–Grönsakerna hittar du i kylen.

Daniel sätter fart. Drar ut skärbrädan ovanför lådorna, tar kniven som ligger kvar på bänkskivan, och håller fast i salladen och grönsakerna med en gaffel när han skär. Snart har han skurit upp salladen som han lägger i en skål. Tomat och gurka lägger han på ett fat, med tomat på ena halvan och gurka på den andra, så

att han lätt kan veta var de finns när han ska plocka upp åt sig. Han ställer fram grönsakerna på bordet.

–Hoppas du gillar tjocka skivor ... å tunna?

–De går bra, smakar bra vilket som, säger Kim. Å ja älskar sallad.

–Ja älskar också sallad, me dressing.

Kim plockar fram en flaska italiensk dressing från kylskåpet och ställer fram på bordet.

–I vanlia fall, när ja blir serverad mat, brukar ja få den upplagd i ett system efter klockan. Till exempel brukar potatis ligga på klockan tolv, kött på sex, grönsaker på nio å annat som sylt, gelé, på tre. De är kanske inte så noga exakt hur ... men bara så ja vet ... Ja kan inte gärna känna över maten me fingrarna, de skulle se lite grisit ut.

–Ja, de måste väl va viktigt ... Ja kan lägga pirogen på tolv på din tallrik, sen när den är klar.

–Tack, fast pirogen hittar ja nog lätt oavsett vilken plats den har på tallriken. Den är stor i sej, å håller ihop i en bit.

–Ja, å när de gäller bordsskick brukar ja själv som oftast mest sleva i mej maten. Men sånt

skick å bruk som att tugga me stängd mun å inte prata me mat i munnen, brukar ja hålla hårt på. De är inget trevligt att se mat tuggas runt i munnen eller sprutar ur munnen när personen talar. De borde alla hålla hårt på.

–Absolut. Ja håller me helt ...

152 Händelse med dåligt bordsskick

De blir tysta i några sekunder. Sedan fortsätter Daniel:

–Apropå bordsskick. Min mamma har besvär me en manli arbetskamrat som har ett knepigt, rent störande sätt att äta på.

Daniel berättar att det inte är att han tuggar maten med öppen mun eller pratar med öppen mun, full av mat, som stör. De handlar mer om besticken och sättet att plocka upp maten med

gaffeln, som irriterar. Och allt görs i en rituell ordning – samma sker varenda gång han äter med bestick. Han vill ofta sitta med mamma och luncha, men hon klarar inte längre av att sitta med honom på grund av hans irriterande bordsskick.

Kim blir nyfiken och undrar vad gubben gör som stör.

Daniel berättar att han slamrar och slår med besticken när han äter. Först ska han skära å hacka sönder potatisen, sedan köttet, och det är en vild kamp med kniven som slår mot tallriken. Sedan, när han väl äter, skottar han maten runt på tallriken med gaffeln. Det slamrar och slår hela tiden i tallriken så mamma håller på att bli tokig av det.

Kim skrattar roat av det Daniel berättar.

–Men, varför säger hon inte till honom, eller varför har ingen annan gjort de? De måste väl varit fler som har stört sej på de?

–Ja, de kan man tycka. Men hur då, å utan att göra sej ovän me honom?

–Din mamma kan försöka säja de på ett mjukt å fint sätt.

–Ja håller me. Fast hon kan inte me att säga till honom. Istället hittar hon på ursäkter för att

slippa luncha me honom. När han går på lunch gör hon sej allti upptagen me nåt å tar istället lunch senare.

–De låter nästan som din mamma är lite konflikträdd.

Daniel flinar.

–Nä, de är hon absolut inte. Hon vet nog, om hon säger till om hans störande beteende me besticken, så gör hon honom lessen. Å om han kanske till å me går i försvar – va gör hon då?

–Nä, de är sant ... Å då är han ju inte mottaglig för hennes kritik. Sen kan de bli svårt att komma över detta – för honom, å att han sedan väljer att inte sitta me henne mer.

–Ja, å hur påverkar de sen deras kamratanda på arbetsplatsen?

–Säkert inget positivt. Din morsa verkar väldigt intelligent ... men framförallt snäll.

De blir tysta igen.

153 Känna sig

som hemma

Men snart bryter Kim tystnaden och säger:

–Förresten, en annan sak ... känn dej som hemma när du är hos mej. De finns inget här som är nåt märkvärdit.

Kim sträcker fram handen och smeker Daniel över huvudet, och burrar till honom i håret. Sedan känner han över sitt eget kalhygge, men som börjar bli smått fjunigt.

–Tack, ja känner mej redan som hemma ...

–Gud, de känns konstit att inte längre ha nåt hår på skallen. Men de börjar redan växa ut.

Daniel sträcker fram handen och vill få känna på hans huvud.

Kim skrattar åt sig själv och egentligen för varför han rakat av håret. Hur kan han vara så dum att tro att han kan skrämman bort sina känslor för killar – för Daniel. Han känner sig lite som en idiot eller någon som bara är ute på provpermission, men som mer hör hemma bakom lås och bom.

Försöket att springa ifrån sin sexuella läggning eller förändra sitt inre liv med känslor gick inte lösa med en enkel rakning av håret. Om det ens är möjligt krävs nog mycket mer än så.

Men än så länge ångrar han ingenting av sitt plötsliga ryck att raka av håret. Det hela känns bara som en positiv förändring, som ett miljöombyte. Han känner sig i alla fall annorlunda på utsidan. Att också bli annorlunda på insidan, kommer nog ta lite längre tid, om det ens är möjligt.

–Kim, kan inte du berätta om ditt jobb? Va gör du på bageriet, mer än att göra deg å sånt? Ja är så nyfiken på de här me bageri.

Kim tar ut pirogerna ur ugnen. Sedan ställer han fram två kalla öl till dem på bordet. När Daniel öppnar sin smäller det i kapsylen och ölen sprutar ut. Han får öl i ansiktet och över bröstet.

–Hoppsan. Den ölen va de krut i ...

–Ja, de är ett annat märke än den tidiare. Denna är lite starkare. Nu är du blöt på tröjan. Ja kan hämta en annan tröja till dej ...

–Nä, de behövs inte. Lite öl står ja ut me. Men har du nåt ja kan torka mej me?

Kim ger honom en handduk. Sedan serverar

han pirogerna, och sträcker fram dressing-flaskan.

–Hoppas du gillar stark dressing. De är va ja har.

–Stark dressing är gott, flinar Daniel lite generat mot honom.

–För mej är de bara starka saker som gäller, flinar Kim tillbaka och klappar honom på handen. Vill du att ja håller ut åt dej.

–Tack ... men ja har ett knep ...

Daniel håller med ena handen dressing över ett finger på andra handen, för att veta om det kommer mycket eller lite ur flaskan, om det är lätt eller trögflytande, och för att kunna styra vart han håller den. Och den är lättflytande.

–Du är otroli, Daniel. De är helt fantastiskt ... du ser me fingret.

–Ja visst ... Annars kulle du ha dressing över halva bordet, å de vill du väl inte?

–Nä, helst inte. Du är så bra ... Jo, bagare, de är ett kul yrke ...

Han tittar på Daniel, som börjar äta och mumsa med stor aptit.

–Mm, vilken go pirog, å salladen är go me. De är ett tag sen ja åt pirog.

–Ja, visst är de gott. Ja slänger in ett par till i

ugnen.

Han studerar hur skicklig Daniel är när han skär upp pirogen och tar salladen med gaffeln och stoppar i munnen. Fast att han inte ser något äter han utan minsta problem. Daniel har till och med snyggare bordsskick än vad han själv har.

Och Daniel beskriver: När han plockar grönsakerna med gaffeln kan han också känna på formen, utifrån att han har skurit tomaten och gurkan på olika sätt, vilken grönsak det är. Detta tycker Kim är smart tänkt. Dessutom ser det lite roligare ut på tallriken när grönsakerna ser mer olika ut.